

Sygn. akt VIII C 2018/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Szkoły Podstawowej przy Szkole (...). (...) Spółki Jawnej w Ł.

przeciwko pozwanej L. B. (PESEL (...))

o zapłatę 2.220 zł

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.220 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia złotych) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym:

a) od kwoty 740 zł (siedemset czterdzieści złotych) od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 740 zł (siedemset czterdzieści złotych) od dnia 16 lipca 2014 roku do dnia zapłaty,

c) od kwoty 740 zł (siedemset czterdzieści złotych) od dnia 16 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.317 zł (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VIII C 2018/16

UZASADNIENIE

W dniu 14 czerwca 2016 roku powód (...) Szkoła Podstawowa przy Szkole (...). (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej L. B. powództwo o zapłatę kwoty 2.220 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym: od kwoty 740 zł od dnia 16 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 740 zł od dnia 16 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 740 zł od dnia 16 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 13 września 2012 roku pozwana zawarła z U. M. (1) – właścicielem (...) Szkoły Podstawowej przy Szkole (...) U. M. Sp. j. w Ł., umowę o świadczenie nauki szkolnej dla małoletniego syna

V. B., zgodnie z którą Szkoła zobowiązała się do wypełniania wobec ucznia wszelkich zadań i obowiązków wynikających ze statutu szkoły, a pozwana do regularnego wpłacania czesnego oraz innych należności np. za obowiązkowe zajęcia pozaszkolne. W art. 5 pkt 1 umowy ściśle określono, że czesne jest opłatą pokrywającą przypadające na jednego ucznia koszty zajęć dydaktycznych w danym roku szkolnym, trwającym od września do sierpnia włącznie. Zajęcia dydaktyczne trwają 10 miesięcy. Zgodnie z art. 5 pkt 3 umowy, płatność czesnego w ciągu roku szkolnego jest rozłożona na 12 równych rat miesięcznych płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca. Takie rozwiązanie ma na celu obniżenie miesięcznych rat czesnego, co prowadzi do odciążenia rodziców dzieci pobierających naukę w szkole. Powód podniósł, że wykonał swoje zobowiązanie umowne, zaś pozwana nie uiszczała rat czesnego za miesiące czerwiec, lipiec i sierpień 2014 roku. Pomimo wezwania do zapłaty z dnia 3 marca 2015 roku i 6 maja 2015 roku pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(pozew k. 2-3).**

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Nie kwestionując zawarcia umowy z powodem, pozwana podniosła, że o ile w roku szkolnym 2012/2013 doszło do ustalenia między stronami ceny czesnego, o tyle do ustalenia wysokości czesnego za rok szkolny 2013/2014 nie doszło, zatem strony nie ustaliły tak istotnego elementu umowy jak cena, stąd powództwo jest nieuzasadnione. Ponadto zgodnie z art. 10 ust. 1 umowy, rezygnacja ucznia z uczęszczania do szkoły jest równoznaczna z rozwiązaniem umowy z datą trwałego zaprzestania uczęszczania ucznia na zajęcia szkolne. Pozwana podniosła, że jej syn długotrwale zaprzestał chodzenia do szkoły długo przed sierpniem 2014 roku, bo już na początku czerwca 2014 roku. Na początku czerwca 2014 roku pozwana z mężem i synem wyjechali bowiem z Polski, zatem już od czerwca 2014 roku umowa była rozwiązana z przyczyn trwałego zaprzestania uczęszczania ucznia na zajęcia szkolne. **(odpowiedź na pozew k. 51-53).**

Na rozprawie w dniu 13 września 2017 roku pełnomocnik powódki podtrzymał powództwo w całości. Podniósł, że syn pozwanej został przyjęty do szkoły w V klasie SP i ukończył VI klasę SP, co potwierdzają wpisy w księdze uczniów, które szkoła zobowiązana jest prowadzić. Zaprzeczył temu jakoby uczeń miał zostać wcześniej wypisany ze szkoły i wskazał, że taka adnotacja musiałaby się znaleźć w księdze uczniów, natomiast w księdze tej widnieje adnotacja o tym, że uczeń ukończył VI klasę SP i w dniu 26.06.2014 roku wydano mu dokument ukończenia szkoły. W odniesieniu do zarzutu, że strony nie uzgodniły wysokości czesnego na rok 2013/2014 wskazał, że załączony do pozwu wyciąg obrazujący wpłaty pozwanej wskazuje, że we wcześniejszych miesiącach VI klasy SP pozwana dokonywała wpłat w prawidłowej wysokości po 740 zł, co dowodzi tego, że pozwana doskonale знаła wysokość czesnego w VI klasie SP. Pozwana wybrała system płacenia czesnego w okresie 12 miesięcy, powódka świadczyła usługę edukacyjną w VI klasie SP, stąd należna jest zapłata za lipiec i sierpień 2014 roku, czego pozwana wcześniej nie kwestionowała.

Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, z ograniczeniem do przesłuchania poznawanej, na okoliczność trwałego zaprzestania uczęszczania syna pozwanej do szkoły na początku czerwca 2014 roku oraz na okoliczność ustalenia istotnych elementów umowy łączącej strony w tym wysokości czesnego za rok 2013/2014 oraz ustaleń w ilu ratach czesne ma być płacone. **(protokół rozprawy k. 61-62)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2012 roku pozwana zawarła z (...) Szkołą Podstawową przy Szkole (...). (...) Spółką Jawną w Ł., reprezentowaną przez U. M. (1) umowę o świadczenie nauki szkolnej dla małoletniego syna V. B., zgodnie z którą Szkoła zobowiązała się do wypełniania wobec ucznia wszelkich zadań i obowiązków wynikających ze statutu szkoły, a pozwana do regularnego wpłacania czesnego oraz innych należności np. za obowiązkowe zajęcia pozaszkolne.

W art. 5 pkt 1 umowy zastrzeżono, że czesne jest opłatą pokrywającą przypadające na jednego ucznia koszty zajęć dydaktycznych w danym roku szkolnym, realizowanych od września do czerwca włącznie.

W umowie wskazano, że roczna kwota czesnego uiszczana jest w systemie równych miesięcznych rat, których wysokość uzależniona jest od wybranego systemu rozłożenia rat w stosunku rocznym. W systemie 10 rat czesne płatne jest do 15 dnia każdego miesiąca od września do czerwca włącznie. W systemie 12 rat czesne płatne jest do 15 dnia

każdego miesiąca od września do sierpnia włącznie. Deklaracja wyboru formy opłacania rat chesnego oraz ustalenie ich wysokości następuje w pierwszym tygodniu września. (art. 5 ust. 2 umowy)

W umowie ustalono ponadto, że wysokość chesnego jest ustalana przez szkołę na początku każdego roku szkolnego i podawana do wiadomości najpóźniej w pierwszym tygodniu września, na podstawie przewidywanych kosztów zajęć dydaktycznych koniecznych do poniesienia w danym roku szkolnym. (art. 5 ust. 3 umowy)

Zgodnie z art. 5 ust. 4 umowy, rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie przedstawiciela ustawowego lub ucznia, powodowało obowiązek zapłaty chesnego w wysokości odpowiadającej całkowitym kosztom odbytych przez ucznia zajęć dydaktycznych, o których mowa w ust. 2, proporcjonalnie do okresu pobierania nauki w danym roku szkolnym, z uwzględnieniem sumy dotychczas wpłaconych rat chesnego. (W sytuacji, gdy przyjęty przez strony sposób i terminy płatności rat chesnego oraz dotychczas wpłacone raty w dacie rozwiązania umowy nie pokrywają proporcjonalnych kosztów pobierania nauki, przedstawiciel ustawy zobowiązany był do wpłaty uzupełniającej.)

W art. 7 umowy zastrzeżono na rzecz powoda prawo naliczania odsetek umownych za opóźnienie w zapłacie chesnego lub innych należności wskazanych w art. 3 umowy, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Powyższa umowa została zawarta na czas oznaczony i wygasła z końcem roku szkolnego w klasie VI w sierpniu (art. 10 ust. 1 zd. 1).

W art. 10 ust. 1 zd. 2 umowy powód zastrzegł, że rezygnacja ucznia z uczęszczania do szkoły jest równoznaczna z rozwiązaniem umowy z datą określoną w oświadczeniu o rezygnacji lub z datą trwałego zaprzestania uczęszczania ucznia na zajęcia szkolne.

W art. 10 ust. 2, wskazano, że umowa może być rozwiązana przez każdą ze stron na koniec miesiąca, za 1-miesięcznym wypowiedzeniem złożonym drugiej stronie na piśmie.

Ponadto, zgodnie z art. 14 umowy zastrzeżono, że jej zmiany i uzupełnienia wymagają dla swej ważności formy pisemnej w postaci aneksu. **(kserokopia umowy k. 8, okoliczności bezsporne)**

Syn pozwanej V. B. został przyjęty do szkoły w V klasie Szkoły Podstawowej i kontynuował na naukę aż do ukończenia VI klasy Szkoły Podstawowej. W dniu 26 czerwca 2014 roku zostało mu wydane świadectwo ukończenia Szkoły Podstawowej. Gdyby syn pozwanej nie ukończył VI klasy Szkoły Podstawowej nie mógłby dalej kontynuować nauki.

W roku szkolnym 2012/2013 roczna opłata chesnego dla ucznia V klasy V. B. wynosiła 9.480 zł i była płatna w 12 miesięcznych ratach, w wysokości 790 zł, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca. Pozwana zobowiązała się uiszczać w/ w kwotę na zasadach określonych w umowie o świadczenie nauki szkolnej.

W roku szkolnym 2013/2014 pozwana uiszczała chesne za naukę syna w VI klasie Szkoły Podstawowej także w miesięcznych ratach, przy czym za okres od września 2013 roku do maja 2014 roku dokonywała wpłat rat chesnego w prawidłowej wysokości po 740 zł miesięcznie, lecz wpłaty te były dokonywane każdorazowo z opóźnieniem. Ratę chesnego za wrzesień 2013 roku pozwana wpłaciła 30 września 2013 roku, ratę za październik 2013 roku pozwana wpłaciła 22 listopada 2013 roku, ratę za listopad 2013 roku – 24 grudnia 2013 roku, ratę za grudzień 2013 roku – 27 stycznia 2014 roku, ratę za styczeń 2014 roku – 24 lutego 2014 roku, ratę za luty 2014 roku – 27 marca 2014 roku, ratę za marzec 2014 roku – 25 kwietnia 2014 roku, ratę za kwiecień 2014 roku – 11 czerwca 2014 roku i ratę za maj 2014 roku – także 11 czerwca 2014 roku.

Pozwana nie uregulowała rat chesnego za naukę syna w VI klasie Szkoły Podstawowej, przypadających do zapłaty w czerwcu, lipcu i sierpniu 2014 roku, które były płatne do 15 dnia każdego miesiąca, przy czym 15 czerwca 2014 roku przypadał na niedzielę (dzień ustawowo wolny od pracy), zatem rata chesnego za czerwiec winna być zapłacona do 16 czerwca 2014 roku.

Skoro wpłaty rat czesnego za miesiące od września 2013 roku do maja 2014 roku były dokonywane w prawidłowej wysokości, pozwana musiała znać wysokość czesnego za rok szkolny 2013/2014 i wiedzieć, że roczne czesne płaci w systemie 12 rat miesięcznych (w przeciwnym razie dokonywałaby wpłat w nieprawidłowej wysokości). **(kserokopia umowy k. 8, kserokopia wyciągu z księgi uczniów k. 60, kserokopia informacji o wysokości czesnego za rok 2012/2013 k. 37 i k. 60, lista płatności rozliczonych k. 14, lista płatności nierozliczonych k. 15, oświadczenie k. 9, kserokopia wezwania do zapłaty k. 10-11, kserokopia pisma k. 13)**

W dniu 3 marca 2015 roku powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty długu w łącznej wysokości 2.220 zł z odsetkami, obejmującego niezapłacone czesne za czerwiec, lipiec i sierpień 2014 roku.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie do zapłaty, w piśmie z dnia 6 kwietnia 2015 roku, które wpłynęło do pełnomocnika powoda w dniu 16 kwietnia 2015 roku, pozwana poprosiła o wysłanie jej rozrachunku sumy długu i dokumentów (kopii), które potwierdzają jego istnienie.

Łącznie z pismem z dnia 6 maja 2015 roku pełnomocnik powoda przesłał pozwanej listę płatności rozliczonych i nierozliczonych, ponownie wzywając pozwaną do zapłaty długu w terminie 7 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(kserokopia wezwania do zapłaty k. 10-11, kserokopia pisma pozwanej k. 12, kserokopia pisma z ponownym wezwaniem do zapłaty i rozrachunków k. 13-15, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, a w pozostałym zakresie na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej zgłoszony dopiero na rozprawie w dniu 13 września 2017 roku o odroczenie rozprawy i dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, z ograniczeniem do przesłuchania pozwanej, na okoliczność trwałego zaprzestania uczęszczania syna pozwanej do szkoły na początku czerwca 2014 roku oraz na okoliczność ustalenia istotnych elementów umowy łączącej strony w tym wysokości czesnego za rok 2013/2014, a także ustaleń w ilu ratach czesne ma być płacone, uznając, że wniosek ten jest spóźniony. Sąd miał przy tym na względzie, że powyższy wniosek dowodowy pozwana mogła zgłosić w odpowiedzi na pozew, a jego zgłoszenie nie przekraczało możliwości pozwanej, która działając bez zawodowego pełnomocnika wniosła samodzielnie odpowiedź na pozew, zgłosiła w odpowiedzi na pozew wszelkie twierdzenia faktyczne, natomiast nie zgłosiła na ich potwierdzenie żadnych wniosków dowodowych poza dowodami z dokumentów, zaś zgłoszenie wniosku o przesłuchanie strony bądź świadka niewątpliwie nie przekraczało możliwości pozwanej, która formułując odpowiedź na pozew, odwoływała się do odpowiednich zapisów umowy o świadczenie nauki szkolnej, z powołaniem jej paragrafów, zatem działała z dostatecznym rozeznaniem. Ponadto, zgodnie z zarządzeniem z dnia 24 maja 2017 roku, wraz z doręczeniem odpisu pozwu, pozwana została pouczona o treści art. 207 k.p.c., a zatem także o treści § 6 tegoż przepisu. Pomimo tego pouczenia pozwana, reprezentowana na rozprawie przez zawodowego pełnomocnika, nie uprawdopodobniła w żaden sposób, że nie zgłosiła w odpowiedzi na pozew wniosku o dopuszczenie dowodu z jej przesłuchania jako strony, bez swojej winy lub że uwzględnienie tego wniosku nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że wystąpiły inne wyjątkowe okoliczności. Po oddaleniu wniosku dowodowego na rozprawie pełnomocnik pozwanej nie złożył także zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. (k. 62 akt sprawy).

Twierdzenia pozwanej o tym, że syn trwale zaprzestał nauki w szkole na początku czerwca wydają się być także o tyle niewiarygodne, że zostały zgłoszone po raz pierwszy w odpowiedzi na pozew, nie były natomiast zgłaszane powodowi na etapie przesądowym, kiedy to pozwana na wezwanie do zapłaty długu zareagowała jedynie poprzez prośbę o przesłanie rozrachunku długu i dokumentów potwierdzających jego istnienie. Ponadto w dniu 11 czerwca 2014 roku pozwana dokonała jeszcze dwóch płatności czesnego za kwiecień i maj 2014 roku, zaś z zapisów z księgi uczniów, które

nie budzą wątpliwości co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, wynika, że w dniu (...) synowi pozwanej wydano świadectwo ukończenia Szkoły Podstawowej. Gdyby syn pozwanej nie ukończył VI klasy Szkoły Podstawowej nie mógłby dalej kontynuować nauki.

Twierdzenia pozwanej o nieustaleniu istotnego elementu umowy, jakim jest wysokość czesnego za rok szkolny 2013/2014, są sprzeczne z faktem, że pozwana za miesiące od września 2013 roku do maja 2014 roku dokonywała wpłat miesięcznych rat czesnego w prawidłowej wysokości, co jednoznacznie wskazuje na to, że pozwana musiała znać wysokość czesnego za rok szkolny 2013/2014 i wiedzieć, że roczne czesne płaci w systemie 12 rat miesięcznych (w przeciwnym razie dokonywałaby co miesiąc wpłat w nieprawidłowej wysokości), zwłaszcza, że wysokość miesięcznych rat czesnego w VI klasie różniła się o tych uiszczanych w V klasie Szkoły Podstawowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie praktycznie w całości. Oddalenie powództwa dotyczyło jedynie żądania zasądzenia odsetek od kwoty 740 zł za 16 czerwca 2014 roku, gdyż jak już wcześniej wskazano ostatni dzień terminu płatności raty czesnego za czerwiec 2014 roku, czyli dzień 15 czerwca 2014 roku przypadał na niedzielę (dzień ustawowo wolny od pracy), zatem rata czesnego za czerwiec winna być zapłacona do 16 czerwca 2014 roku, więc odsetki za opóźnienie w zapłacie należały się dopiero od 17 czerwca 2014 roku. Ponadto w punkcie 1 sentencji wyroku Sąd wprowadził zastrzeżenie w zakresie maksymalnej wysokości zasądzonych odsetek, co było zgodne z treścią art. 359 § 2¹ k.c. i art. 359 § 2² k.c. w aktualnym brzmieniu.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było twierdzenie faktyczne powoda o tym, że strony łączyła umowa o świadczenie nauki szkolnej dla małoletniego syna pozwanej V. B. z dnia 13 września 2012 roku, zawarta na czas oznaczony i wygasająca z końcem roku szkolnego w klasie VI w sierpniu.

W ocenie Sądu powód wykazał również, że ma prawo domagać się zasądzenia od pozwanej miesięcznych rat czesnego za czerwiec, lipiec i sierpień 2014 roku w wysokości po 740 zł miesięcznie, które winny być uiszczone odpowiednio do 16 czerwca 2014 roku, 15 lipca 2014 roku i 15 sierpnia 2014 roku.

Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy potwierdzały fakt, że syn pozwanej V. B. został przyjęty do szkoły w V klasie Szkoły Podstawowej i kontynuował na naukę aż do ukończenia VI klasy Szkoły Podstawowej, zaś w dniu 26 czerwca 2014 roku zostało mu wydane świadectwo ukończenia szkoły. Gdyby syn pozwanej nie ukończył VI klasy Szkoły Podstawowej nie mógłby dalej kontynuować nauki. Twierdzenia faktyczne pozwanej dotyczące trwałego zaprzestania nauki w szkole przez syna pozwanej na początku czerwca 2014 roku nie zostały przez pozwaną w żaden sposób udowodnione i jak już wcześniej szczegółowo wskazano były one niewiarygodne.

Mając na względzie fakt, że w roku szkolnym 2013/2014 pozwana uiszczala czesne za naukę syna w VI klasie Szkoły Podstawowej także w miesięcznych ratach, przy czym za okres od września 2013 roku do maja 2014 roku dokonywała wpłat rat czesnego w prawidłowej wysokości dokładnie po 740 zł miesięcznie, lecz wpłaty te były dokonywane każdorazowo z opóźnieniem, uznać należało, że pozwana musiała znać wysokość czesnego za rok szkolny 2013/2014 i wiedzieć, że roczne czesne płaci w systemie 12 rat miesięcznych, w przeciwnym razie dokonywałaby wpłat w nieprawidłowej wysokości, zwłaszcza, że wysokość miesięcznych rat czesnego w VI klasie różniła się o tych uiszczanych w V klasie Szkoły Podstawowej. Twierdzenia faktyczne pozwanej dotyczące nieuzgodnienia wysokości czesnego za rok szkolny 2013/2014 i nieuzgodnienia płatności czesnego w 12 miesięcznych ratach nie tylko nie zostały zatem przez pozwaną w żaden sposób udowodnione, ale także nie były niewiarygodne.

Pozwana nawet nie twierdziła, że uiszcila powodowi kwotę dochodzoną pozwem, zatem mając na względzie zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy należało uznać, że pozwana nie uregulowała rat czesnego za naukę syna w VI klasie Szkoły Podstawowej, przypadających do zapłaty w czerwcu, lipcu i sierpniu 2014 roku, które były płatne do 15 dnia każdego miesiąca, przy czym skoro 15 czerwca 2014 roku przypadał na dzień ustawowo wolny od pracy, rata czesnego za czerwiec winna być zapłacona do 16 czerwca 2014 roku.

Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność tego, że powodowi nie należy się zapłata czesnego za sporne miesiące, a ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na pozwanej, gdyż to ona z twierdzeń tych wywodziła skutki prawne. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w myśl zasady odpowiedzialności stron za wynik procesu.

Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od pozwanej zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu dochodzenia jego praw, do których niewątpliwie należy zaliczyć wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem (art. 98 § 3 k.p.c.).

Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą to kwotę złożyły się następujące składniki:

- 100 zł – tytułem opłaty sądowej od pozwu,
- 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,
- 1.200 zł – jako wynagrodzenie pełnomocnika z tytułu zastępstwa procesowego w sprawie (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, w brzmieniu obowiązującym do 26 października 2016 roku, Dz.U. 2015, poz. 1800).